

[Mette Madsen]

Vi finder i venstre, at der i de seneste år har været en glædelig udvikling i gang, også ved, at flere og flere ikke mere bare er passive modtagere, men i højere og højere grad selv kaster sig ud i aktive musikke udfoldelser: spiller teater, synger i kor, spiller enkeltvis eller sammen, spiller kammermusik, jazz og folkemusik.

Jeg kan ikke lade være med som eksempel at nævne den opblomstring, som den vendsysselske dialekt har fået de allerseneste år, en stærk og klangfyldt dialekt med en rigdom af ord og udtryk og præcise betegnelser, som man som tosproget tit og ofte savner på rigsdansk. Denne dialekt, som mange troede var uddøende, er nu via amatører og lokale kunstnere, bl. a. på folkemusikkens område, i rig blomstring ikke bare på hjemegnen, men også via radio og TV langt uden for de naturlige, men meget snævre sproggrænser.

Det er jo ikke bare i Vendsyssel, der er en stor folkelig aktivitet i gang på mange områder. Landet over i byer og sogne er der tusinder og atter tusinder af mennesker, der på denne måde giver deres liv farve og fylde ved at bruge de kulturtilbud, vi herinde er med til at give dem, og som amter og kommuner så udmærket følger op.

Jeg kan som eksempel tage musikloven. Det er en ny lov, der ikke har så forskrækkelig mange penge at gøre godt med. Det vidste vi fra starten, men da kendte vi ikke behovet. Behovet ved vi noget mere om i dag, og vi vil vide endnu mere, når loven skal revideres. Jeg tror som ministeren, at der så vil tegne sig et billede, der viser stærke ønsker om større bevillinger til folkelige aktiviteter, større bevillinger ikke blot fra staten, men også fra amter og kommuner.

Når venstre gennem årene har stemt for filmloven og for bevillingerne til film, er det, fordi vi har den principielle holdning, at danskerne fortsat skal have mulighed for at se danske kvalitetsfilm. Men uden støtte kan dansk filmproduktion ikke overleve, og fik fremskridtspartiet sin vilje, ville danskerne i løbet af meget kort tid kun få en meget, meget ringe mulighed for at se andet end udenlandske film. Hermed være ikke sagt, at venstre ønsker statsproduktion af film, tværtimod. Vi har med tilfredshed konstateret, at kulturministeren har taget afstand fra det forslag herom, der for nylig fremkom fra socialdemokratiets interne kulturudvalg.

Venstres stilling til Det kgl. Teater og til børneteatrene er velkendt, da vi har drøftet disse områder her i tinget i de seneste måneder.

Hvad angår Statens Kunstfond, har ministeren ret i, at fondets rådighedsbeløb ikke er fulgt med prisudviklingen, men jeg vil dog understrege, at venstre sidste år stemte for en pristalsregulering af rådighedsbeløbet.

Med hensyn til ressourceforbruget, som også ministeren var inde på, vil jeg benytte lejligheden til at understrege, at det var ønskeligt, om de forskellige institutioner som f. eks. museer, biblioteker osv. i højere grad, end det nu er tilfældet, ville vurdere fordelingen af bevillingerne på de enkelte afdelinger, altså ikke bare automatisk fordele ud fra tidligere års mønstre, men hvert år vurdere, om nogle afdelinger og aktiviteter eventuelt kunne dæmpes ned til fordel for pludseligt opståede behov i andre afdelinger, vurdere, om udbygningstanker og aktivitetsudvidelser kunne udsættes til fordel for påtrængende behov, og navnlig ved enhver afgang fra en stilling nøje vurdere, om denne stilling bør genbesættes. Hver gang man sparer en lønudgift, bliver der flere penge til de aktiviteter, der er den pågældende institutions formål og eksistensberettigelse.

Hr. H. C. Hansen talte meget om museernes store behov. En af de ting, vi allerførst må rette op på, hvis vi skal imødekomme det store behov på museerne for at beskytte de gamle ting, er, at vi ikke på langt nær har de konservatorer, der skal til. Men det er jo nok for meget at turde håbe på, at fremskridtspartiet vil stemme for bevillinger til styrkelse af konservatorskolerne.

Jeg kan altså på venstres vegne svare fremskridtspartiet, at vi ønsker ingen kulturpause. Vi forstår de ønsker, der fremsættes fra de forskellige kulturområder om øgede bevillinger, men vi må også se i øjnene, som ministeren selv sagde flere gange i sin redegørelse, at man i en økonomisk stram tid må vurdere kulturbevillinger ud fra en samlet vurdering af de økonomiske muligheder, altså sagt med andre ord: at man ikke kan få alle ønsker opfyldt så fuldt ud og så hurtigt, som man gerne ville.

Fremskridtspartiet taler i formuleringen af sin forespørgsel i dag om de af staten udpegede nævn og udvalg m. v.